

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

DEFENSAR L'“STATU QUO”
NO TÉ RES A VEURE
AMB CAP REVOLUCIÓ

Josep-Lluís
Carod-Rovira

Polític i escriptor

Esquerres de dretes

Hi ha actituds que desmenteixen pretesos progressismes i la solidesa democràtica de certes conviccions. Si, tradicionalment, es creia que les posicions d'esquerres eren les més favorables als canvis i a donar la paraula al poble, la història ens demostra que hi ha esquerres i esquerres. Algunes, pretesament internacionalistes –i alienes al fet nacional, anacionals–, han acabat sent nacionalistes, en arrengrer-se amb l'estat nació dominant, en contra de les aspiracions de pobles sense estat. Alguns dels que diuen no creure en pàtries ni banderes fan costat a l'estat opressor, incompatible amb el dret dels pobles a decidir el seu futur, ni que sigui per la via democràtica, imposant-nos la bandera amb la qual s'embolcallen.

A GRÈCIA, MANANT ELS SOCIALISTES, van obstaculitzar el reconeixement internacional de Macedònia, tema encara *nacionalment* intocable. Abominen les banderes dels altres, però es presenten en societat amb el rerefons d'una bandera mastodòntica: la seva. I els nacionalistes sempre són els altres, és clar. Qüestionen el sistema d'immersió lingüística, gràcies al qual els infants catalans són competents, si més no, en dos idiomes, però troben del tot normal el monolingüisme dels nens espanyols que aïlla el seu president en l'escena internacional perquè no pot parlar amb ningú, ignorant com és de totes les llengües altres que la seva. Consideren provin-

cianes la majoria de manifestacions de la cultura popular de les nacions perifèriques de l'estat, però no baden boca davant la caspa sagnant de certes pràctiques, revestides de festa *nacional*, les actituds xenòfobes, racistes i catalanòfobes habituals a l'esport, les xarxes socials i la televisió o davant els personatges famosos conservats en formol que senyoregen els mitjans de comunicació.

TENEN PER EXECRABLE qualsevol mena d'acord amb els conservadors d'aquí, però justifiquen que l'extrema esquerra grega formi un govern de coalició amb la dreta nacionalista a qui encarrega, a més, Defensa. Estan contra la possibilitat que aquí puguem tenir un sistema defensiu propi, però no diuen res pel fet que Grècia sigui el segon estat europeu que més inverteix en defensa. En qüestió de referèndums són més partidaris del grec que del català. I no hi fa res que allà hagin coincidit en la mateixa posició l'extrema esquerra, la dreta més dura i els que hi ha encara més a la dreta d'aquesta. En canvi, aquí troben inacceptable que CDC, Demòcrates de CAT, ERC,

Oposar-se al dret a l'autodeterminació dels pobles no té res a veure amb l'esquerra

CUP, MES, Procés Constituent, etc., puguin coincidir en el sí en un referèndum d'independència. Es posicionen, amb encert, contra els governs que retallen, però només si el govern és català o espanyol i no d'esquerres, però comprenen que el govern grec també hagi acabat retallant. Consideren casta la burgesia i el poder financer català, però no els Botín, dignes representants del proletariat combatiu.

N'HI HA QUE CONTINUEN DEMANANT pròrroga a l'agonia per fer un canvi en la Constitució: “*el cambio que une*”. El primer partit de l'esquerra espanyola modificarà la constitució per “garantir la unitat d'Espanya” i no pas la llibertat dels pobles, si així ho volen. Si l'estat és l'expressió màxima del poder polític, hi ha esquerres que defensen a capa i espasa l'estat constituït contra aquells que, legítimament, volen construir democràticament el seu propi estat nacional. No és veritat, doncs, que no tinguin pàtria: tenen la seva, com tothom. Però la seva no és la nostra. Es neguen a reconèixer que és més fàcil imaginar un canvi democràtic i social en una Catalunya lliure que a l'Espanya de sempre. I negar el dret democràtic d'un poble a decidir el seu futur amb total llibertat, oposar-se al dret a l'autodeterminació dels pobles, no té res a veure amb l'esquerra. Com defensar l'*statu quo* no té, tampoc, res a veure amb cap revolució, per modesta que sigui. Davant el fet nacional, doncs, hi ha esquerres que són de dretes...

La columna

Matthew
Tree

Realisme net

Jo, com gairebé tothom, sempre havia tingut la idea que si una novel·la és bona acabarà sent publicada i tot seguit apreciada pels lectors (i si està de sort, per algun crític). Fa un parell d'anys el traductor Peter Bush, que al llarg de la vida ha llegit un munt de manuscrits (en els sis idiomes que domina) em va explicar que hi ha una quantitat immensa de material excel·lent que mai no arriba a ser publicat. O que es publica, però no se li fa gaire cas. O gens. Com ara –ara que hi penso– dues novel·les ben remarcables del cassanenc Jordi Dausà: *Manual de supervivència* (2010) i *El gat de Schrödinger* (2012). Els seus llibres proporcionen un plaer directe, com si continguessin alcohol, segurament a causa del fet que fugiu de l'anomenada *alta literatura*, per tal de recrear un realisme desarmant que no cau en cap mena de

Hi ha una quantitat immensa de material excel·lent que es publica i no se li fa gaire cas, o gens

costumisme: una proesa si fa no fa única. Dausà fica el lector al bell mig de la vida de tres protagonistes –el Matt, que dubta de tot però sobretot d'ell mateix; el Xavi, un aficionat a les drogues compulsivament malparlat; i el Borja, un obès d'una família podrida de diners que passa la vida enganxat a l'ordinador– que podem identificar amb precisió perquè tots hem conegut (o hem sigut) un Matt, un Xavi o un Borja en algun moment de les nostres vides. És per això que els percebem alhora com a personatges còmics i empàtics (tal com passa, també, amb els personatges femenins). Aquesta tardor, Dausà traurà la tercera novel·la i som uns quants –només– que l'estem esperant amb candeletes. Sovint, els autors bons que passen força desapercibuts quan són vius acaben sent descoberts quan ja són morts o gairebé (com ara, en anglès, John Williams, l'autor de *Stoner*; o en català, Joaquim Amat-Piniella, l'autor de *KL Reich* i quatre novel·les pòstumes). Si aquest article pot ajudar a aconseguir que Jordi Dausà gaudeixi d'una mica més de reconeixement mentre encara estigui en la flor de la vida, doncs missió complerta.

EL
DIBUIX

Fer

